

РЕШЕНИЕ

№ 268

гр. Пловдив , 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и трети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

като разгледа докладваното от Светлана Ив. Изева Въззивно гражданско дело № 20215300501389 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл.435,ал.2 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба на М. П. Ш.,ЕГН-*****,гр.Пловдив,чрез пълномощника ѝ адв.М.С. против Постановление за разноси от 24.03.21г.,обективизирано в покана за доброволно изпълнение от същата дата,постановено по изпълнително дело № 212/21г.по описа на ЧСИ П.Николова,рег.№ 911 от КЧСИ и район на действие ПдОС в частта му,с която е определен адв.хонорар за вискателя в размер на 350лв.,както и в частта му,с която е определен размера на дължимите такси по ТТРЗЧСИ на 325лв.

В жалбата се релевират оплаквания за незаконосъобразност на действията на ЧСИ с довода, че приетите разноси по изп.дело в размер на 325лв. е начислен в противоречие с императивната разпоредба на чл.73а,ал.1,т.1 от ГПК,като начислените такси надвишавали близо 1,5 пъти предвиденото в закона.Отделно се твърди,че сумата от 350лв.за адв.възнаграждение е прекомерна и не съответства на НМРАВ № 1/04г.,а дълга от 25 лв.бил събран още в срока за доброволно изпълнение.

Ответната страна по жалбата—вискателят Й. Б. Й.,ЕГН-***** чрез пълномощника си адв.А.Р. е изразил становище за неоснователност на жалбата по съображения,изложени в писмено възражение.Твърди,че адв.възнаграждение е правилно определено като минимално в съответствие с чл.10,т.1 и т.2 от НМРАВ-200лв.за образуване на изп.дело и 150лв.за процесуално представителство,защита и съдействие по изп.дело.Навежда доводи,които касаят допустимостта на жалбата,а именно-че длъжникът

следвало да отправи претенциите си за намаляване на разноските първо пред ЧСИ и едва след неговия отказ да адресира жалбата до компетентния съд.

В писмените си мотиви по чл.436,ал.3 от ГПК съдебният изпълнител изразява становище за допустимост и неоснователност на жалбата по подробно изложени съображения.

Пловдивският окръжен съд,като взе предвид доводите в жалбата и данните по изпълнителното дело, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице-длъжник в изпълнителното производство,в срока по чл.436,ал.1 от ГПК, срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител по смисъла на чл.435,ал.2,т.7 от ГПК,поради което е процесуално допустима.

Доколкото възражението на вискателя за произнасяне по разноските първо от ЧСИ,и едва след това от съда,касае допустимостта на жалбата,то следва да се разгледа първо това възражение.

Неоснователни са изложените доводи на вискателя в тази част.Обжалването на постановлението на съдебния изпълнител за разноски е законова възможност за длъжника,която може да бъде упражнена по два начина-или чрез искане директно към съдебния изпълнител,който има правомощието да измени постановлението си чрез приемане на разноските и по този начин да внесе правна промяна в правоотношението между длъжника и вискателя,или директно да бъде адресирана жалба до компетентния окръжен съд,с която да се иска отмяна на постановлението поради незаконосъобразност.т.е.двете възможности се намират в условие на алтернативност,а не на евентуалност и в случая длъжникът е избрал възможността да атакува постановлението за разноските директно пред ПдОС.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Изн. дело № 212/21г. по описа на ЧСИ П.Николова,рег.№ 911 е образувано по молба на Й. Б. Й.,ЕГН-***** чрез пълномощника й адв.А.Р. против М. П. Ш. въз основа на изпълнителен лист от 11.03.21г.,издаден по гр.д. № 6371/16г. на ПдРС за заплащане на сумата от 25лв.,представляваща разноски за възнаграждение на вещо лице.

С молбата е направено искане ЧСИ да предприеме принудително изпълнение посредством най-подходящи изп.действия,като заповед върху тр.възнаграждение,банкови сметки или др.Представени са пълномощно и договор за правна защита и съдействие за адв.А.Р. от 18.03.21г.с договорено адв.възнаграждение 350лв.,платимо в брой с отбелязване,че е платена сумата от 350лв.по ДПЗС.

Още с разпореждането за образуване на изп.дело ЧСИ е наложил заповед върху вземанията на длъжника и е изпратил справки до съотв.органи за пълно имуществено

проучване на длъжника.

На длъжника е връчена на 05.04.21г. покана за доброволно изпълнение за задължението му по изп.дело,в която към общия размер на задължението е включена сумата от 350лв.разноски по изп.дело (за адв.възнаграждение)и 325лв.такси по ТТРЗЧСИ,дължими към 07.04.21г.Посочено е общото задължение по изп.дело в размер на 700лв.

Длъжникът е изпълнил задължението си в срока за доброволно изпълнение,като е заплатил дължимата сума от 700лв.,която е превел по сметка на ЧСИ,(видно от представеното платежно нареждане).

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

По отношение на адвокатското възнаграждение:

Приетите от съдебният изпълнител разноски на вискателя за адвокатско възнаграждение са в размер на 350лв.Съгласно ДПЗС възнаграждението на процесуалния представител на вискателя е договорено „за завеждане и защита по изп.дело“,т.е. с ДПЗС е договорено възнаграждение както за образуването,така и за процесуално представителство по изпълнителното дело.

Съгласно чл.10,т.1 и т.2 от НМРАВ № 1/2004г. , за образуване на изпълнително дело минималното възнаграждение е в размер на 200лв.,а за действия по воденето му–1/2 от сумата по чл.7,ал 2 от Наредбата.В случая предвид интереса по делото (25лв.) сумата за адвокатско възнаграждение, изчислена по Наредба № 1/2004г.за минималните адвокатски възнаграждения възлиза на 350лв.(200лв.по т.1 и 150лв.по т.2 от чл.10 на Наредбата),което съответства на минималното по Наредбата,поради което са неоснователни доводите за прекомерност на тези разноски.За определянето на техния размер е без значение,че дългът е събран в срока за доброволно изпълнение,в каквата насока са доводите в жалбата.

Предвид гореизложеното жалбата в тази й част е неоснователна и следва да се остави без уважение.

По отношение на таксите по изп.дело в размер на 325 лв.:

Настоящият състав на съда приема за основателно възражението на жалбоподателката,че при определяне на таксите по изпълнението ЧСИ е следвало да съобрази нормата на чл.73а от ГПК,според която в зависимост от размера на задължението,отнесен към минималната работна заплата за страната,се определя и максималният размер на сбора от всички такси по изпълнението за сметка на длъжника.В конкретният случай размера на задължението е 25лв.,при който размер съгласно чл. 73а,ал.1,т.1 от ГПК дължимите разноски не следва да са повече от 30% от минималната работна заплата–т.е.195 лв,тъй като МРЗ към 01.01.2021г.е 650лв.Ето защо таксите от 325лв.следва да се редуцират до размера на 195лв.

С оглед на изложеното, жалбата против начислените такси от 325лв.с ДДС по

ТТРЗЧСИ се явява частично основателна, поради което тези такси следва да бъдат намалени до размера на 195 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

Э

ОТМЕНЯ Постановление за разноси от 24.03.21г., обективирано в поканата за доброволно изпълнение от същата дата, постановено по изпълнително дело № 212/21г. по описа на ЧСИ П.Николова, рег. № 911 от КЧСИ и район на действие ПдОС в частта му за таксите по ТТРЗЧСИ от 325 лв. за разликата над сумата от 195 лева, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

НАМАЛЯВА дължимите от М. П. Ш., ЕГН-*****, от гр. Пловдив, в качеството ѝ на длъжник по изпълнително дело № 212/21г. по описа на ЧСИ П.Николова, рег. № 911 от КЧСИ, такси по ТТРЗЧСИ от сумата 325 лв. на сумата от 195 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на М. П. Ш., ЕГН-***** от гр. Пловдив, подадена против Постановление за разноси от 24.03.21г., обективирано в поканата за доброволно изпълнение от същата дата, постановено по изпълнително дело № 212/21г. по описа на ЧСИ П.Николова, рег. № 911 от КЧСИ в частта му, с която е определен адв. хонорар за вискателя в размер на 350 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____